

fjerne ham fra hans Virksomhed eller ved at forbyde ham Handel eller ved at lukke vedkommendes Lokaler — Skolelokaler, Fabrikslokaler eller lignede —, vil vedkommende være berettiget til Erstatning. Det oprindelige Lovforslag havde den Bestemmelse, at saadanne Erstatningsspørgsmaal ikke kunde gøres til Genstand for Afgørelse ved Domstolene. Her har Landstinget, sikkert med Rette, indføjet den Bestemmelse, at selve Spørgsmaalet om, hvorvidt Erstatning skal gives eller ej, kan man ikke berøve nogen Borger eller Borgerinde Ret til at søge afgjort ved Domstolene. Det er kun Spørgsmaalet om Erstatningens Størrelse, som ifølge Lovforslaget vil blive holdt udenfor Mulighed for Appel til Domstolene.

En af de Bestemmelser, som vel nok har voldt mest Forhandling i Landstingets Udvalg, er Bestemmelsen om, at Behandlingen af Ænat er kommet ind i Loven i en særlig Paragraf paa en saadan Maade, at man fremtidig kan tvinge Mennesker, der bevislig har Ænat, til enten at søge vederlagsfri Behandling for Sygdommen eller i alle Tilfælde at godtgøre, at de paa anden Maade har underkastet sig passende Lægebehandling. Jeg anser denne nye Paragraf i Lovforslaget for god. Der er ingen Tvivl om, at Ænat er en meget hyppig Sygdom over hele vort Land, og jeg tvivler paa, at vi kan komme den til Livs for en billigere Pris, end Lovforslaget her foreslaar. Jeg har ved enkelte Lejligheder set den Paastand, at denne Paragraf var nødvendig, fordi der særlig paa Landet var en mangelfuld hygiejnisk Sans, at der var saa stort et Antal Tilfælde af denne Sygdom blandt Landboerne, at man var nødt til at gribe til Tvangsmidler. Det stemmer ikke med min Erfaring, jeg har det Indtryk, at der hos Befolkningen paa Landet i saa Henseende er den samme Respekt og Skræk for denne Sygdom som alle andre Steder her i Landet. Enhver Landbo, som jeg kender fra min Praksis, som har faaet denne Sygdom, har altid snarest muligt søgt Lægehjælp, og det kan med fuld Ret siges, at denne Sygdom faar man ikke ved Urenlighed eller af Mangel paa Hygiejne, men ved, at den bliver paaført en ved Smitte af tilfældig Art derved, at man gæstfrit modtager en Mand, være sig en Haandværker eller hvem som helst, kommer i en saadan Berøring med vedkommende Person eller hans Sengetøj, at Smitte opstaar. Det er f. Eks. for en ubemidlet Husmandsfamilie en meget stor

Bekostning selv at skulle skaffe sig fri for en saadan ganske uskyldigt paadragen Sygdom, det kan meget godt komme til at dreje sig om baade 10 og 20 Kroner alene til Medikamenter, og derfor anser jeg det for en god Bestemmelse, at de, der ønsker det, kan kræve sig taget under vederlagsfri Behandling. Jeg anser dette for godt og humant, og jeg kan ikke se, at man med nogen som helst Ret kan sige, at der deri skulde ligge en Antydning af, at Folk paa Landet skulde være mindre hygiejnisk tiltalende end andre, mindre omhyggelige med deres Personer end Folk andre Steder.

Denne summariske Fremstilling af det nye i Lovforslaget har jeg gjort saa summarisk baade af Hensyn til det fremrykkede Tidspunkt af Samlingen og af andre Grunde. Jeg glæder mig over, at jeg paa mit Partis Vegne kan foreslaa, at Lovforslaget vedtages uden Udvalgsbehandling blot med den omtalte lille Datoændring.

Sigvald Olsen: Ogsaa jeg kan anbefale Lovforslaget til Fremme uden Udvalgsbehandling, idet jeg erkender — og det gør hele mit Parti —, at der ved dette Lovforslag sker ret betydelige Fremskridt fra det bestaaende. Erstatningspligtens Omraade er udvidet, og det er for mig noget af det vigtigste, hvor det drejer sig om at værne Befolkningen overfor Epidemier. For saavel de daarligt stillede som de bedre stillede betænker sig ofte maaske alt for længe paa at anmelde Tilfælde af smitsomme Sygdomme, naar de alene skal bære Tabet ved Sygdommen. For mig er det en Hovedbestemmelse, at de Folk, der bliver ramt af epidemiske Sygdomme, kan faa vederlagsfri Behandling og Erstatning for Arbejdstab, som er foranlediget ved disse Sygdomme, uden at det faar Fattighjælps Virkning i nogen som helst Henseende.

Jeg har kun en enkelt Bemærkning at gøre til den højtærede Minister, ikke fordi jeg tror, at det paa det nærværende Tidspunkt er muligt at faa foretaget nogen Ændring i Lovforslaget, der kan maaske gaa mange Aar, inden det kan lykkes at faa den Ændring foretaget, som jeg sigter til, og som jeg en Gang tidligere ved Behandlingen af Lovforslaget om Embedslæger har haft Lejlighed til at berøre her i Salen. Det angaar § 37, hvori det bestemmes, at Loven ikke finder Anvendelse i militære Etablissementer saavel for Hæren som for Flaaden samt paa Steder,